

Even stilstaan bij...

door H. Blaauw

Mit heur baiden

De meulen in de mörgen draait,
En zingt zoo daip en vaast
Of mit de wind, dei vroug al waait,
Zien lust in 't leven waast.

Zien schaar' laangs gras en bloumen maait,
Mit braaide, aingoale slag,
Of hai nou aal de Kinder aait,
Dei hai beschaarmen mag.

Noar wat veur streek zien kap ook kruit,
Hai's keunink op zien diek;
Of 't wintert, regent, ales bluit --
Hai holt zien aigen riek.

Hai dailt 't mit d'olle Boas allain,
Dei hier bie hom is zet:
In 't rooie boai,--zoo braid en klain,
Mit ringboard, pladde ped'.

En sloepen dampen om heur tou,--
Dat waike wil e nait!
Dan rit de meulen mit zien rou
In voazels 't klamme klaid!

As 't westen wild van wolken is,
Vol wind de bolle locht,
Dan hoelt e, in zok zulf wel wis
Van krachten, dei gain zogt.

Dan is in 't zwaarde van de nacht
De meulen 't donker spouk,
Dat dreunt en draigt, en jagt en klagt
Oet wind- en wooterhouk.

Moar ainmoal stait zien rou in 't kruus,
Geft zunner 'n woord 't bericht:
"Mien olle Meester?... nait meer thuus ..."
Dan blift de deure dicht.

'n Aanner licht wel weer de vaang;
De meulen zingt weer vaast,
Of mit de olle slag en zaang
Zien lust in 't leven waast!

*Nikl. Griep
(meester Dijkstra)*

Op een mooie zomerdag zaten we met ons beiden onder een oude appelboom in Noordbroek. Dijkstra en ik. Je houdt van molens, zei hij, en ik zal je het gedicht voorlezen, dat ik zojuist gemaakt heb. Het was een genot om naar hem te luisteren! Jan Boer zegt in de inleiding van Keur oet gedichten van Nikl. Griep: IEDER DIE ZIJN VERZEN HARDOP LEEST, OF LIEVER LAAT VOORLEZEN EN HET LIEFST DOOR HEM ZELF, DIE KOMT TOT DE BRON VAN ALLE BELEVENISSEN; het lichamenlijk lijdten en het geestelijk strijden van een introvert gevoelsmens, die zich moeilijk binnenste buiten keert.

Onder de boom waar we zaten hadden we de kijk op de molen van Begeman, DE NOORDSTAR, niet op de dijk maar aan de westkant van het dorp.

Wie het gedicht leest en herleest, voelt met deze gevoelsmens mee. De molen, die reeds vroeg in de morgen draait. De schaduwen van de

wieken over gras en bloemen. Het kruien van de kap op de wind. Een molen, die staat in de dampen van de vochtige lucht en 's nachts lijkt op een donker spook. Maar hij ziet ook de molenaar in zijn roodbaaien hemd en zijn platte pet. Later verdiepte zich zijn eigen leven en doorleefde hij de menselijke noden en behoeften heel sterk en weet hij wat lijden is, want hij behoorde niet tot de sterksten.

Moar ainmoal stait zien rou in 't kruus,
Geft zunner 'n woord bericht:
"Mien olle Meester?... nait meer thuus..."
Din bliff de deure dicht.

Heeft hij het voelen aankomen? Op 4 mei 1946 stierf hij op de leeftijd van zesenzestig jaar.

Het laatste nummer van DE ZELFZWICHTER voor 1995. Het jaar loopt ten einde. Een tijd om nog eens na te denken. Bij het ouder worden haasten de jaren zich. De gedachten gaan vaak weer naar het verleden. Vooral tegen de Kerstdagen denken velen aan de goede tijd, die ze nog beleven. Vaak met opluchting en blijdschap: "We zijn er nog".

Dat doorleven mijn vrouw en ik, wanneer we 's avonds op de bank naar buiten staren en naar vele van de twaalfduizend auto's, die dagelijks door Rolde gaan. Heel merkwaardig is het laatste gedicht van Dijkstra "Herdenken", dat zo eindigde:

't Is troosten en herdenken,
Wat bloemenweelde geeft;
't Is of in doodenstilte
'n Stain dit nog beseft.

Waar ben de mensen bleven,
Dei hier van jong tot old
Veur heur bestoantje streden?
Dei hebben d'haanden vold...

We wensen u allen nog een lang gezegend leven en een zeer gezond en voorspoedig 1996 en niet te vergeten een vreugdevol molenjaar.

